

The Consumer Credit Act, 1974 ได้บัญญัติให้เป็นโทษอาญาแก่ผู้ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ลักษณะของโทษอาญาตามพระราชบัญญัตินี้

(๑) ให้คุลพินิจแก่ศาลในการลงโทษปรับสูงมาก ซึ่งเป็นการถูกต้องตามหลัก **Deterrent Theory** แต่ข้อเสียของการให้คุลพินิจมากเช่นนี้มีอยู่ว่าศาลมักไม่กล้าลงโทษปรับรุนแรงและพฤติกรรมส่อไปในทางที่ผู้พิพากษาส่วนใหญ่กลับไม่บังคับให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัติ ในกฎหมายป้องกันการผูกขาด (Anti-Trust Law) นั้น ได้มีปัญหาในทำนองเดียวกันนี้เกิดขึ้นเช่นกัน แต่นักกฎหมายได้พยายามเขียนแนววินิจฉัยให้ศาลใช้คุลพินิจลงโทษปรับได้อย่างเหมาะสม การเขียนโทษปรับสูงมากเช่นนี้ก็หน้าที่จะเขียนแนววินิจฉัยลงโทษไว้ในตัวพระราชบัญญัตินี้ด้วย (แบบการเขียนนี้อาจใช้มาตรา ๓๖ ของ The Federal Trade Practices Act, 1974 ของออสเตรเลีย)

(๒) การที่จำเลยถูกลงโทษทางอาญานั้นจะมีผลกระทบต่อธุรกิจของจำเลยสองประการ คือ

๒.๑ อธิบดีสำนักงานว่าด้วยการค้าที่เป็นธรรมซึ่งมีอำนาจกำหนดเงื่อนไขในใบอนุญาตของจำเลยหรือสิ่งพักหรือเพิกถอนใบอนุญาตของจำเลย อาจจะใช้อำนาจอย่างหนึ่งอย่างใดต่อจำเลยก็ได้ แล้วแต่กรณี แต่ในความเป็นจริงแล้วในบางกรณี อธิบดีอาจไม่ทราบว่าจำเลยถูกลงโทษไปแล้ว เว้นแต่จะมีการเผยแพร่ความผิดให้หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องทราบเพื่อประโยชน์ในการควบคุมธุรกิจของผู้กระทำความผิดในอนาคตด้วย ดังนั้น มาตรา ๑๖๖ ของ The Consumer Credit Act, 1974 จึงกำหนดให้มีการเผยแพร่ความผิดในกรณีจำเลยถูกลงโทษ กล่าวคือ ให้ศาลมีอำนาจแจ้งคำพิพากษาให้อธิบดีทราบในกรณีที่ศาลได้มีความเห็นว่าอธิบดีอาจจะไม่ทราบว่าจำเลยถูกลงโทษ

อนึ่ง การเผยแพร่ความผิดตามมาตรา ๑๖๖ นี้เป็นมาตรการขั้นไม่รุนแรงนัก มาตรการขั้นรุนแรงซึ่งกล่าวมาแล้วในบทที่ ๓ นั้น คือการเผยแพร่ความผิดให้ประชาชนทราบ

๒.๒ การถูกลงโทษนั้นโดยทางทฤษฎี ย่อมทำให้ประชาชนเสื่อมศรัทธาในธุรกิจของจำเลย แต่ในทางปฏิบัติปรากฏว่าประชาชนมักไม่ทราบว่าจำเลยถูกลงโทษ เว้นแต่จะมีการโฆษณาเผยแพร่ความผิดในการนี้ด้วย The Consumer Credit Act, 1974 ฝึกพลาดที่ไม่ได้เขียนบทบัญญัติในเรื่องนี้คลุมไว้ แต่ในสหรัฐอเมริกา กฎหมายให้อำนาจศาลสั่งให้จำเลยโฆษณาปิดประกาศความผิดของตนไว้ ณ ที่ทำการธุรกิจของตน และให้ประกาศลงหนังสือพิมพ์เพื่อให้ประชาชนทราบ